

N o č.

recej časa je vže minulo, kar je zlato solnčeece zadnjič poljubilo sinje vrhove visokih gorá. Tam na drugej strani najvišje gore potopilo se je v globoko morje, kjer se bode po noči okopalo, da bode jutri še lepše sijalo in ogrevalo mater zemljo. Še dolgo po solnčnem zahodu zlatila je zlata zárija brezmejno nebo, vender tudi ona je postala vse slabeja in nazadnje morala se je umakniti mraku, kateri je vedno bolj zavijal nebó in zemljo v svoje temno krilec.

A kaj je onó svetlega na temno-modrem nebu? To je zvezdica, prva oznaovalka tajne noči. In ni dolgo sama. Glej ondú se je pokazala še druga, tretja, četrta, peta . . . Kdo bi jih vse preštel? Kmalu se lesketá vse nebo v svetlih lučicah, katere tako veselo trepetajo in šepetajo mej seboj. Pripovedujejo si te svetle sestrice čarobne bajke in se veselé krasne noči. Oj kakó krasno je to zvezdno nebo! . . .

Pojdimo malo v vas. Tu je vže vse mirno. Po bornej večerji vlegla se je družina k počitku, saj mora jutri vže o petelinovem petji vstati in se zopet podati na težko delo. Le tu pa tam oglasi se še kak nočni čuvaj — zvesti pes. Na vrtu

veje lehák veterček in premika listje na drevji, katero tajno šumí. Doli pri vodi se čuje tudi le šumenje valov, vender nekako čudno je tu pri vodi. Bojiš se, da se ti ne prikaže bradati povodni mož, kateri ob tej uri zapusti svoje kristalne

gradove doli pod vodo in gre na izprehod po zelenem bregu ob penečej se reki. Tudi v gozdu ni nič prijetnega. Tam v daljavi se oglašá uhata sóva ali pa njen sorodnik čuk, katera se spravljata na svoj ponočni lov. Veter tukaj vže močeneje pihljá in čuješ nekak čuden žamor in šumenje gori na drevesih. Tu ni prijetno in zopet pogledaš na zvezdno nebo. Lučica pri lučici miglja, jedna je lepša od druge. Vedno bi zrl na to prekrasno nebo. Tvoj duh se povzdigne in vzletel bi kar gori do katere izmej teh svetlih lučic in od tamkaj ni več daleč v nebo, kjer je tako lepó, tako prijetno . . .

Toda slab človek si, prikovan na zemljo. Le angeljci s svojimi zlatimi peroti letajo ob tem času doli na zemljo k pridnim otročičem, zazibljejo je v rajske sanje in odnesó tjà gori k zvezdicam. Tam gori se igrajo z njimi na prekrasnih livadah, katere so posute z dišečim cvetjem; prepevajo same rajske pesence in še le proti jutru odnesó je zopet k njihovim starišem nazaj . . .

Oj kako ste pač srečni, vi pridni otročiči!

Janko Barlè.

